

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๖๘

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00068

๖๘...

เจ้าทุกข์รายต่อมาเป็นคู่สามีภรรยาวัยสี่สิบเศษ ใบหน้าของบุคคลทั้งสองดูหมดอาลัยตายอยากในชีวิต กราบท่านพระครูแล้ว คนเป็นเมียก็เอ่ยขึ้นว่า

“หลวงพ่อดีช่วยทิดบวบเขาด้วยเถิดจ๊ะ”

“ช่วยอีกแล้ว แหม ใคร ๆ มาก็จะให้ช่วยทั้งนั้น ไม่มีสักรายที่จะมาบอกว่า “หลวงพ่อดีเจ้าคะ ดิฉันจะมาช่วยหลวงพ่อดีเจ้าคะ มีอะไรให้ดิฉันช่วยบ้างเจ้าคะ” ท่านพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน ลอยหน้าลอยตาเสร็จสรรพ เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศเคร่งเครียดให้เป็นครึกครื้นมีชีวิตชีวา คนอื่น ๆ พวกกันหัวเราะในมุขตลกของท่าน แต่สองผัวเมียหัวเราะไม่ออก เพราะความทุกข์ท่วมทับอกอยู่

“เอาละ โยมมีอะไรก็ไปเลย อาตมาช่วยได้ก็จะช่วย”

“แกเล่าแหละดีแล้ว ข้าใจคอไม่ดี เล่าไม่ถูก” ตาผัวว่า

“มัวเกียวกันอยู่นั้นแหละ เอาละใครเป็นต้นเหตุของเรื่อง ก็ให้คนนั้นเล่า” ท่านพระครูตัดสิน

“ทิดบวบจะหลวงพ่อดี ตานี้แหละเป็นตัวต้นเหตุ ทำให้พี่น้องลูกหลานฉันพลอดเดือดร้อนไปหมด” คนเป็นเมียถือโอกาส “ฟ้อง”

“อ้าว โยมบวบก็เล่าไปว่า ต้นสายปลายเหตุมันเป็นยังไง” นายบวบจึงเล่าว่า

“คือยังจึ่รับหลวงพ่อดี ผมถูกเขาใส่ร้ายว่าไปเผาไร้เขา คือผมมีอาชีพทำไร้ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมก็ไปเผาไร้ เผาเสร็จ ผมก็ตรวจตราดูไฟมันดับเรียบร้อยแล้ว ผมก็กลับบ้าน พักใหญ่ ๆ ไร้ที่ติดกับไร้ผม เขาถูกไฟไหม้ เป็นไร้อ้อย ผมก็ไปช่วยเขาดับ แต่ช่วยไม่ไหว เพราะไฟมันลามมาทุกทิศเลย ในที่สุดมันก็ไหม้หมดทั้งแปลงเลยครับ”

“แล้วยังไง เราไปช่วยเขาดับก็ดีแล้วนี่นา”

“ครับ แต่เขามาโทษครับ มาโทษว่า ไฟจากไร่ผมลามไปไหม้ไร่เขา มีพยานรู้เห็นหลายคน เขามายกฟ้องว่าไฟมันไหม้มาจากทิศทางที่ตรงข้ามกับไร่ผม เจ้าของเขาเจตนาเผาไร่ตัวเองแล้วโยนความผิดมาให้ผม” เรื่องนี้จำเป็นที่จะต้องใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบ จะได้ว่าใครผิดใครถูกกันแน่

“อ้าว นี่โยมไปทำให้เขาโกรธนี่ เขาก็เลยใส่ร้ายเอานะซี”

“ทำให้เขาโกรธยังไงครับ” นายบวบไม่เข้าใจ

“ก็เขาเจตนาจะเผาไร่เพื่อเอาเงินค่าประกัน แล้วโยมอุตส่าห์ไปดับของเขา เขาก็โกรธนะซี เรื่องมันยุ่งเสียแล้วละ”

“ครับ ยุ่งมากเลยครับ พอเขากล่าวหา เขาก็เขียนหนังสือขึ้นฉบับหนึ่งให้ผมเซ็นรับว่าเป็นคนเผาไร่เขาจริง และเขาเรียกค่าเสียหายสองหมื่นบาท”

“แล้วโยมก็เซ็นให้เขาไปเรียบร้อย”

“ครับ”

“แหม ฉลาดจริง ๆ ฉลาดในการหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ตัวเองและลูกเมีย”

“นั่นซีจะหลงพ่อ ผัวฉันมันฉลาดยังกะควาย นี่ไม่ได้หาเรื่องเดือดร้อนมาให้ลูกเมียเท่านั้น พี่น้องฉันก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย เขาจับไปขังคุกไว้คืนหนึ่ง หลานฉันต้องเอาที่ดินไปประกันถึงได้ออกมานั่งอยู่ที่นี้ได้” นางบัวผันพูดอย่างคั่งแค้น แค้นทั้งฝ่ายโจทก์ ทั้งฝ่ายจำเลย ดีนั้นแหละ

“หลงพ่อพอจะมีทางช่วยผมบ้างไหมครับ นี่เขาก็ฟ้องทั้งทางอาญาและทางแพ่ง ผมไม่อยากติดคุกเลย แค่อายุอยู่ในห้องขังคืนเดียว ผมยังแทบบ้า”

“แล้วพวกพยานเขาทำไมไม่มาเป็นพยานให้”

“เขาไม่กล้าครับ เพราะเจ้าของไร่เป็นคนมีอิทธิพล ไม่มีใครกล้ามาเป็นพยานให้ผมหรอกครับ”

“งั้นก็เห็นจะลำบากเสียแล้ว” ได้ยินท่านพูด นายบวบถึงกับน้ำตาตก

“หลงพ่อไม่มีทางช่วยผมเลยหรือครับ” เขาอ้อนวอนเสียงเครือ

“หนักใจ เรื่องนี้อาตมาหนักใจจริง ๆ ก็โยมไปผูกไว้เสียแน่นแล้วจะมาให้อาตมาแก้เรียนผูกแล้วก็ควรจะเรียนแก้ด้วยตัวเอง มันถึงจะถูก” ท่านเจ้าของกุฎีพูดอย่างอ่อนใจ

“หลวงพ่อกุณณาผมด้วยเถิดครับ จะให้ผมทำอะไร ผมยอมทั้งนั้น ขออย่างเดียว อย่าให้ผมไปติดคุกเลย ผมกราบละครับ” เขาก้มลงกราบด้วยที่ทำนาสงสาร

“เอาละ ทางเดียวที่พอจะช่วยได้ ก็คือให้โยมสองคนพากันมาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน ทำได้ไหมล่ะ” ท่านเสนอวิธีที่ดีที่สุดให้

“ผมคงมาไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ เพราะผมต้องทำอะไร นี่ก็จะเริ่มไถแล้ว พอฝนลงก็จะหยอดข้าวโพด” สามีนางบัวผันว่า ท่านพระครูรู้สึกสมเพชเวทนาบุรุษตรงหน้าเสียนัก จึงถามเขาว่า

“แล้วถ้าโยมไปติดคุกล่ะ โยมจะมีโอกาสทำอะไรไหม อาตมาขอถามหน่อยเถอะ”

“ไม่มีครับ ผมถึงมาขอความเมตตาหลวงพ่อให้ช่วยไ้ครับ โปรดช่วยอย่าให้ผมต้องติดคุกเลย” คนที่เมื่อยยกย่องว่าฉลาดเหมือนควายชี้แจง

“โยม” ท่านเจ้าของกุฏิเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสนสุระอา “ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกนะ แล้วรับผลแทนกันก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน เรื่องนี้โยมเป็นคนทำขึ้น โยมก็ต้องรับผลนี้อาตมาก็เสนอแนวทางที่ดีที่สุดให้แล้ว ถ้าโยมทำไม่ได้ อาตมารับรองว่าติดคุกแน่ เลิกเขาก็แล้วกันว่า ระหว่างติดคุกกับเข้ากรรมฐาน โยมจะเลือกอย่างไร”

“เลือกมาเข้ากรรมฐานครับ” คนตอบไม่รีรอ เข็ดเสียนักกับการนอนในคุก

“หลวงพ่อกับ ทำไมผมถึงโชคร้ายอย่างนี้ครับ ผมหากินในทางสุจริตไม่เคยคดโกงใคร แต่ผมก็ต้องมาถูกใส่ร้าย ส่วนเจ้าคนที่มันใส่ร้ายผม มันหากินในทางทุจริต คนโกง เป็นชู้กับลูกเมียคนอื่น แต่มันกลับมั่งมีศรีสุขร่ำรวยเงินทองมหาศาล ขณะที่ผมจนลง ๆ แบบนี้ไม่เรียกว่า ทำดีได้ชั่ว ทำชั่วได้ดีหรือครับ” นายบวบพูดอย่างคนที่มองโลกในแง่ร้าย บวกกับความโง่เขลาเบาปัญญา

“โยมอย่าไปคิดว่า ความดีคือความรวย ความจนคือความชั่วสิ เพราะมันคนละเรื่องกัน อาตมาขอยืนยันว่า ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว คนทุกวันนี้ ให้ค่าทางวัตถุมากกว่าทางจิตใจ อะไร ๆ ก็วัดกันด้วยวัตถุ แม้แต่ความดี ความชั่ว คนดีก็คือคนรวย คนชั่วก็คือคนจนไซ้ใหม่ เดียวนี้คนเขาคิดกันอย่างนี้ไซ้ใหม่”

“ครับ คนส่วนใหญ่คิดอย่างนี้” คนไม่ยอมติดคุกตอบ

“นี่แหละ ๆ สังคมทุกวันนี้ถึงได้สับสนวุ่นวาย ก็เพราะคนพากันยึดถือค่านิยมผิด ๆ อย่างนี้ แล้วคนที่ยอมลดตัวลงไปเป็นทาสของเงิน ยอมทำบาปทำชั่วเพราะเงินตัวเดียว อาตมาเห็นแล้วก็ให้รู้สึกสะท้อนสะเทือนในหัวใจ

แต่โยมเชื่อไหมล่ะ เวลาที่กฎแห่งกรรมมาให้ผล เงินทองก็ช่วยอะไรไม่ได้ จริงอยู่ เราอาจจะเห็นว่า เงินทองมันสามารถซื้ออะไรได้เกือบทุกอย่าง ซื้อแม้กระทั่งคนบางคน แต่มันก็จะเป็นอย่างนี้เฉพาะในโลกมนุษย์เท่านั้น สำหรับปรโลก เงินทองไม่มีความหมายเลย คนที่ทำความชั่วจะต้องตกนรก ถึงจะเอาเงินสักสิบล้านไปจ้างยมบาลไม่ให้ลงโทษ เขาก็ไม่รับจ้าง เพราะเงินไม่มีความหมายสำหรับเขา

ฉะนั้นโยมไม่ต้องน้อยอกน้อยใจว่า เราทำความดี แต่ทำไมถึงจน คนทุกคนชั่วกลับร่ำรวย แล้วก็ไม่ต้องไปอิจฉาคนชั่ว ไม่ต้องไปอิจฉา กฎแห่งกรรมทำหน้าที่เมื่อไรเมื่อนั้นเขาก็จะรู้ละว่า ทำชั่วต้องได้ชั่ว”

“ครับ พังหลวงพ่อแล้ว ผมสบายใจขึ้นมากเลยครับ ถ้าเช่นนั้นผมกับแม่บ้านขอกราบลา พรุ่งนี้จะมาเข้ากรรมฐานนะครับ”

“เจริญพร ขอให้โยมจงหมดเคราะห์หมดโศก แล้วก็อย่าเปลี่ยนใจเสียล่ะ ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐาน อาตมารับรองว่า ต้องติดคุกแน่”

“ครับ เป็นตายยังไงผมต้องมาแน่ ขอกลับไปเอาเสื้อผ้าก่อนนะครับ” คนทั้งสองกราบลาท่านพระครูแล้วลุกออกไป หน้าตาดูสดชื่นขึ้นเพราะมีความหวัง

“หลวงพ่อเจ้าคะ อิฉันไม่อยากจะพูดว่า ขอให้หลวงพ่อช่วย แต่อิฉันก็ไม่อยากมุสา เพราะที่มานั่งรอคิวตั้งแต่เช้านี้ ก็เพื่อมาให้ท่านช่วยเจ้าคะ” สตรีวัยห้าสิบอาร์มบาท

“จะให้ช่วยอะไรล่ะโยม เอาเถอะว่าไปเลย ไม่ต้องเกรงใจ เพราะถ้าเกรงใจ โยมก็คงไม่มาใช่ไหม”

“แหม หลวงพ่อพูดแบบนี้ คนฟังก็สะดุ้งแย่ เขาเรียกว่ายิงปืนนัดเดียวได้นกทั้งฝูง” สตรีหน้าตาจิ้มลิ้มผู้หนึ่งต่อว่า

“ก็หรือโยมว่าอาตมาพูดไม่จริงล่ะ ที่อาตมาพูดนั้นไม่จริงใช่ไหม” ท่านถามยิ้ม ๆ

“จริงค่ะ แต่เป็นความจริงที่เสียดแทงใจคนฟัง หลวงพ่อไม่น่าพูดตรง ๆ อย่างนี้” หญิงสาวตัดพ้อ

“ก็อาตมาเป็นคนตรง จึงต้องพูดตรง ๆ อ้อมค้อมกับใครเขาไม่เป็น เอาละ โยมมีอะไรก็ว่าไป” ท่านบอกสตรีวัยห้าสิบ

“คือยังงี้เจ้าคะหลวงพ่อ อิฉันแสนจะอึดอัดกลัดกลุ้ม ชีวิตหาความสุขสงบไม่ได้เลย บ้านก็ขัด วัดก็ขูด พูดไม่ออกเจ้าคะ”

“ไอ้โฮ ขนาดพูดไม่ออก ยังพูดได้คล้องจองกันถึงปานนี้” ท่านเจ้าของกุฏิออกปากชม
“ไหนว่าวัดชุนนะ เป็นยังไง ลองอธิบายให้อาตมาฟังซิ”

“เป็นยังไงเจ้าคะ คือว่า อีฉันมีอาชีพทำนา บ้านอยู่อ่างทอง รายได้ก็ไม่แน่นไม่นอน
เพราะเดี๋ยวแล้งเดี๋ยวน้ำท่วม ความเป็นอยู่ค่อนข้างขัดสน ที่นี่สมภารข้างบ้านมาเรียไร บอกปี
นี้ขอเรียไรสร้างโบสถ์ห้าพัน อีฉันกับพ่อเด็กก็ทำอย่างไร ก็ผลัดท่านว่า รอให้เก็บเกี่ยว
ขายข้าวได้แล้วค่อยให้ พ่ออีฉันขายข้าวเสร็จท่านก็มาทวงทันที แต่ที่นั่นยังมีชีเจ้าคะหลวง
พ่อ” นางหยุดเล่าด้วยเกิดความรู้สึกลังเล เพราะเรื่องที่จะเล่านั้นเกี่ยวกันไปถึงคนเป็นพระ
หากพระท่านเข้าข้างกัน นางนั้นแหละจะเดือดร้อน

“มันยังมีอะไรยังไง ว่าต่อไปชีโยม”

“ฉันชักไม่กล้าเล่าแล้วละเจ้าคะ ดีไม่ดี หลวงพ่อจะพลอยโกรธฉันไปด้วย” คนเล่าพูด
ออกตัว

“รับรอง อาตมาไม่โกรธ อาตมาเลิกโกรธมาหลายปีแล้ว โยมจะพูดอะไรพูดได้เลย”
เมื่อท่านพูดเช่นนี้ นางจึงเล่าต่อไปว่า

“คือปีนี้อีฉันขายข้าวได้แค่สองหมื่น ก็ใช้หนี้สินเขาไปหมื่นหนึ่ง เหลืออีกหมื่นหนึ่ง ก็ต้อง
เก็บไว้ทำทุนสำหรับปีต่อไป ถ้าเอาไปทำบุญเสียห้าพัน อีฉันกับครอบครัวก็ต้องลำบาก
อีฉันก็เลยต้องตอรองท่านว่าขอทำสองพันจะได้หรือไม่”

“แล้วท่านว่ายังไง”

“ท่านไม่ยอมเจ้าคะ ท่านบอกพูดก็ต้องเป็นพูด โทกพระโทกเจ้าจะต้องตกรอก
อีฉันก็กลัวใจ กลัวตกรอกเจ้าคะ หลวงพ่อช่วยบอกอีฉันที่ว่าจะทำยังไง”

“แล้วโยมคิดว่า จะทำยังไงล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิย้อนถาม

“อีฉันก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงชีเจ้าคะ ถึงได้มาเรียนถามหลวงพ่อ อีฉันจะทำยังไงได้ไหม
เจ้าคะ”

“ทำยังไง โยมว่าไปสิ อาตมากำลังฟัง”

“ก็จะมาขอยืมหลวงพ่อสักห้าพันไปถวายสมภารท่าน ปีหน้าฟ้าใหม่ หากอีฉันเงยหน้า
อ้าปากได้ ก็จะเอามาใช้เจ้าคะ”

“แปลว่า จะมายืมเงินวัดนี้ ไปทำบุญวัดโน้น ว่างั้นเถอะ”

“เจ้าคะ”

“แหม โยมนี่เข้าใจแก้ปัญหานะ แก้ปัญหาได้แจ้วเลย” ท่านตั้งใจประชด แต่คนฟังกลับคิดว่าท่านพูดจริงจึงถาม

“แปลว่า หลวงพ่อจะให้ฉันยืมใช้ไหมคะ”

“อาตมายังไม่ได้พูดยังงั้น โยมอย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ท่านรีบบอก

“หรือว่าหลวงพ่อกลัวฉันจะโกง ไม่โกงแน่เจ้าคะ ฉันเตรียมโฉนดที่นำมาให้หลวงพ่อดูด้วย” พูดพลางหยิบโฉนดออกมาจากถุงกระดาษ

“เอาละ ๆ ขอให้อาตมาพูดบ้าง โยมฟังนะ อาตมาไม่ได้มีอาชีพออกเงินให้กู้ เพราะอาตมาเป็นสงฆ์ ย่อมไม่เป็นการสมควรที่จะประกอบธุรกิจเช่นนั้น ถึงโยมจะเคยเห็นพระวัดอื่นเขาทำกัน แต่สำหรับอาตมาไม่เคยคิดจะทำ เคยมีบ้างเหมือนกันที่อาตมาให้ญาติโยมยืมเงิน แต่ก็ไม่ได้คิดดอกเบี้ย เพียงแต่จะช่วยสงเคราะห์ยามที่เขาเดือดร้อน แต่ในรายของโยมอาตมาไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องให้ยืม เพราะโยมไม่ได้เดือดร้อนอะไร

การจะยืมเงินคนอื่นไปทำบุญนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แล้วโยมก็จะไม่ได้บุญอีกด้วย ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำไว้ การทำบุญชนิดที่เรียกว่า “เมามบุญ” นั้นไม่ได้บุญแน่นอน เราต้องทำตามกำลังศรัทธาและกำลังทรัพย์ที่เรามีอยู่ หากทำแล้วตัวเองต้องเดือดร้อน จะไปได้บุญอะไรจริงไหม”

“จริงครับ” บุรุษผู้หนึ่งตอบ แล้วเขาก็ถามอีกว่า

“แล้วสมภารวัดนั้นจะได้บุญหรือครับหลวงพ่อ บังคับให้คนอื่นเขาทำบุญ ผมว่าไม่น่าจะได้บุญ”

“ไม่ได้แน่นอน เพราะเท่ากับทำให้เขาเดือดร้อน อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้เขาทุกข์ใจ จริงไหมโยม” ท่านถามเจ้าของเรื่อง

“จริงเจ้าคะ ฉันนอนไม่หลับมาหลายวัน ถึงได้ตัดสินใจมาหาหลวงพ่อ”

“กลับไปนี่ก็หายกลุ่มนะ อย่าไปกลุ่ม เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อะไร”

“แล้วฉันจะไปบอกสมภารวัดนั้น ยังไงดีเจ้าคะ”

“ก็บอกอย่างที่ว่าอาตมาพูดนี่แหละ แต่อย่าไปอ้างชื่ออาตมาละ ประเดี๋ยวท่านจะมาโกรธอาตมาอีกคน บอกท่านไปว่า โยมมีศรัทธาแค่นี้ ก็จะทำเท่านี้แหละ รับก็รับ ไม่รับก็แล้วไป บอกอย่างนี้ไม่บาปหรอก แล้วก็ไม่ต้องทกรกด้วย”

“จริงหรือเจ้าคะ แหมฉันโล่งใจจริง ๆ กลัวตกรกนะเจ้าคะ เมื่อท่านบอกว่าไม่ต้อง ฉันก็ดีใจ ถ้างั้นฉันกราบลานะเจ้าคะ”

“เจริญพร ที่นี้โยมก็เลิกบ่นได้แล้วนะ ไม่ต้องไปบ่นว่า “บ้านก็ขัด วัดก็ขัด พุดไม่ออก” เพราะถ้าทางบ้านกำลังขัดสนแล้วทางวัดยังมาขุด โยมจะต้องพุด อย่าไปทำเป็นพุดไม่ออก แล้วก็เก็บมากลุ่มมอกกลุ่มใจแบบนี้ เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจเจ้าค่ะ ต่อไปนี้อัจฉินจะกล้าพุดแล้วเจ้าค่ะ กราบลานะเจ้าค่ะ” สตรีวัยห้าสิบลูก ออกไปแล้ว ก็ถึงคิวของบุรุษวัยหกสิบ

“หลวงพ่อดีครับ ลูกชายคนเล็กผมไม่เอาถ่านเลยครับ ส่งไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ ก็ไม่เรียน ประพฤติตัวเกกมะเหรกเกเร ขอแต่เงิน หลวงพ่อช่วยหน่อยเถอะครับ” ท่านพระครู พิศิใบหน้าของเขาแล้วรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“อายุเท่าไรแล้วล่ะ ลูกชายที่ว่านี้”

“สิบแปดครับหลวงพ่อ” เขาตอบท่านเจ้าของกุฏิพยายามนึกว่าเคยรู้จักบุรุษผู้หนึ่งที่ไหน เมื่อไหร่ ครั้นนึกไม่ออกจึงจำต้องฟัง “เห็นหนอ” แล้วท่านจึงตั้งสติกำหนด เห็นหนอ ตาคคนนี้เป็นใครกันหนอ เคยรู้จักกับเราเมื่อไหร่หนอ อ้อ! นึกออกแล้วหนอ ตาคคนนี้เราเคยโกงค่า กวายนี้อย่างไรที่ยังเป็นเด็กหนอ นี่แกก็มาขอความช่วยเหลือ เราได้โอกาสชดใช้กรรม อีกแล้วหนอ”

“พ่อดีพามาหาอาตมา” ท่านสั่ง “เจ้ากรรมนายเวร” แล้วจึงถามเขาว่า “โยมมีอาชีพ ขยายกวายนี้อย่างไร”

“ครับหลวงพ่อ แต่เดี๋ยวนี้อายุไม่ได้ขายแล้ว เลิกมาได้สักสิบปีเข้านี้แล้ว”

“ทำไมเลิกเสียล่ะ”

“มันขายไม่ค่อยดีครับ ผมเลยหันไปซื้อขวดมาขาย กำไรดีกว่ากันเยอะ”

“อ้อ สมัยอาตมาเป็นเด็ก ก็เคยซื้อกวดียิวโยมกินทุกวัน” ท่านเล่าความหลังต่อหน้า ชารก้านลเช่นนี้ ท่านยังไม่บอกหรอกว่า เงินที่ใช้ซื้อนั้น ก็ขโมยของแก่นั้นแหละมาซื้อ คือ แอบไปขโมยเงินทางด้านหลังแล้วอ้อมมาซื้อทางด้านหน้า!

“หรือครับ ตอนนั้นผมขายจานละเท่าไรครับ” คนถามรู้สึกตื่นเต้น ที่ได้พบ “ลูกค้า เก่า”

“จานละสองสตางค์” ถ้าใส่ไข่สามสตางค์

“ก็หลายสิบปีแล้วนะซีครับ ครั้งสุดท้าย ก่อนที่ผมจะเลิกขาย ราคาที่ขึ้นมาเป็นจานละ ห้าสิบสตางค์” การสนทนาระหว่างท่านพระครู กับอดีตพ่อค้ากวดียิวผู้ผิดไทย ทำให้ผู้ที่นั่ง ฟังรู้สึกหิว แล้วเหมือนกับสวรรค์โปรด เมื่อท่านเจ้าของกุฏิ พุดขึ้นว่า

“ได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว ขอเชิญญาติโยมทุกท่านรับประทานอาหารกันให้อิ่มหน้า
สำราญเสียก่อน วันนี้แม่ครัวเขาทำก๋วยเตี๋ยวผัดไทยเลี้ยง” ที่ท่านทราบเพราะ “เห็นหนอ”
บอก...

มีต่อ.....๖๙